

Het Hemamirakel

en andere wondere verhalen van vrouwen uit mijn buurt

Colofon

ISBN: 9789089548153

1e druk 2015

© 2015 Mirjam Hommes

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het Hemamirakel

en andere wondere verhalen van vrouwen uit mijn buurt

Mirjam Hommes

Inhoud

Vrouwen uit mijn buurt	7
Het Hemamirakel	10
Hersenspingsels	39
Wake-up call	55
Ijsblauw	64
Home alone	89
Komt allen tezamen	122

Vrouwen uit mijn buurt

Alle grote steden kennen van oudsher oude volksbuurten waar niet alleen de huizen tegen elkaar leunen en af en toe uithuilen – ook de inwoners hebben iets met elkaar, al zou geen van hen kunnen aangeven wat dat gezamenlijke dan wel is. Een bepaald woordgebruik, soms met een accent dat buitenstaanders ontgaat, maar dat door iemand die er is opgegroeid zelfs tot op de straat herkend wordt aan de manier waarop het wordt gebruikt, en aan terloopse verwijzingen naar allang verdwenen herkenningstekens (‘waar vroeger Jopie woonde’).

In de tweede helft van de vorige eeuw is dat minder geworden: oude wijken gingen op de schop, het langdurig socialistische gemeentebestuur schiep groene woongebieden in de ‘overloop’ waar stadse bleekneusjes gezonder konden leven in nieuwe doorzonwoningen, met moderne winkelcentra en lichte schoolgebouwen dichtbij. Er kwamen gezondheidscentra, bibliotheken, activiteitencentra, jeugdzorginstellingen en gemeenschapshuizen die de kroegen in de vergane volkswijken moesten vervangen. Ouderen verdwenen naar bejaardencomplexen in weer ander groen, waar voorzieningen desgewenst zelfs tot in huis werden aangedragen.

De oude wijken werden het domein van studenten en ander ongeorganiseerd volk; er waren volop plannen voor (ver) nieuwbouw maar tot die tijd leefde nieuw en oud nog tientallen jaren door elkaar – zelf woonde ik als studente in die tijd in de Jordaan in een pand met een simpele plee waar na

gebruik een emmer water door gegooid moest worden: water dat uit een zuinige kraan boven de enige wasbak in het huis kwam. Er waren toen nog overal badhuizen waar je voor een kwartje uitgebreid kon baden of douchen en eten in de mensa was goedkoop.

In de buitenruimte was de sociale controle in handen van stevige vrouwen die rustend op een kussentje in de vensterbank zowel de binnen- als de buitenboel in de gaten hielden. 'Ze is er niet', riepen ze behulpzaam als een (in hun ogen) verdacht persoon mijn adres zocht. Huiselijke problemen waren door de dunne muren voor iedereen hoorbaar maar werden in de kroeg op de hoek uitgepraat; die functie is inmiddels ongetwijfeld overgenomen door officiële instanties. We leefden er als studenten zorgen- en vogelvrij, in perfecte harmonie met de oorspronkelijke bevolking. Niet veel later is inderdaad die hele buurt vernieuwd, waarna het een yuppenbuurt werd met bijbehorende prijzen.

Ook de Pijp was tot voor kort zo'n wijk; niet zo oud als de Jordaan en zeker in die tijd een inkomensgraadje hoger, maar toch door de vernieuwers als 'driehoog-achter' beschouwd en dientengevolge onder handen genomen. Er zitten hier en daar nog studenten, maar waar en wanneer mogelijk wordt het patroon ook daar aangepast aan een draagkrachtiger publiek. Projectontwikkelaar werd de naam voor deze verbouwers van volkseigen gemeenschappen, die daarmee over nieuw kleinsteds groen, intussen VINEX genoemd, werden verstrooid.

Terwijl ik dit schrijf (2015), is dit proces nog steeds gaande; ik zie weinig bekenden meer als ik door mijn oude buurtje loop. Ook de winkels, cafés en restaurants zijn verdwe-

nen of van aanzien en eigenaar veranderd; vernieuwing is wat een buurt levend maakt, verzekeren deskundigen mij. Vooralsnog biedt de hoofdader, de Ferdinand Bol, een weinig vrolijk vooruitzicht van die nieuwe levendigheid. De vrouwen die ik er ooit ontmoet heb, wonen er niet meer en ik ben hun nieuwe adressen kwijtgeraakt – vandaar dat ik hun geschiedenis heb willen vastleggen, als klein eerbetoon aan alles wat voorbijgaat en nooit meer terugkomt. Op het eind komen die verhalen bij elkaar en kan ook ik die periode feestelijk afsluiten. Mochten ze zichzelf hierin herkennen, dan weten ze dat ik nog vaak aan ze denk ...

Het Hemamirakel

December, een schrale wind, schuine regen; de goten vullen zich met bladeren en verwaaide folders. Het wordt vroeg donker, mensen haasten zich voorovergebogen en half verborgen onder paraplu's naar huis of god weet waarheen – alleen jij staat stil, onder het afdakje bij de ingang van de buurtsuper, waar je vroeger achter de kassa zat. Alles rent voorbij, niemand kijkt naar je of zegt iets: zo moet de verkoper van de daklozenkrant zich voelen die hier elke dag zwijgend op klanten wacht en die je af en toe een kop koffie hebt gebracht. Toen je er nog werkte. Intussen druipen je haren van onder je regenkapje, de waterkou stijgt langzaam naar je knieën. Je zou moeten gaan lopen als je maar wist waarheen. Niet naar huis in elk geval.

Wat moet je thuis? Het is er warm, dat is het enige. En de TV die je als huisvriend bent gaan beschouwen – gelukkig dat die er tenminste is. Je man is er al jaren geleden vandoor gegaan zonder adres (of geld!) achter te laten; je had het adres van zijn nieuwe liefde Moniek na kunnen vragen in zijn stamcafé maar wat had je daarmee kunnen doen? Aanbellen en een scène maken? Je wilde hem immers absoluut niet terug: al meteen na zijn vertrek had je opgelucht ademgehaald, zijn spullen in de gang klaargezet voor het geval hij die nog zou komen ophalen maar uiteindelijk bij het vuilnis gezet toen hij niet meer op kwam dagen. Je was er klaar mee, maar toch ook weer niet: hoe kon het zo ver gekomen zijn dat er niets meer over was van de ooit zo mooi begonnen relatie?

Hij was een ander mens geworden, maar jij natuurlijk ook. Ongemerkt was het huwelijk versleten en verbleekt, jullie zelf versloft en verslonsd, je kunt er geen betere woorden voor bedenken. Juist dat gewone, alledaagse was op den duur het verraderlijke geweest. Hij had zijn werk, collega's en 's avonds de TV of het café verderop; jij had je kind, je huishouden en 's middags de kassa van deze supermarkt, lekker dichtbij. Je hebt echt altijd je best gedaan er iets van te maken maar je had er geen erg in dat hij in feite een heel ander leven leidde. Je was wel eens meegegaan naar de kroeg, maar met de mensen daar had je weinig contact – zat je daar met je glaasje rood te luisteren naar de verhalen van een vast groepje roddelende vrouwen, altijd over mensen die je amper kende. Had je je populair kunnen maken door met ze mee te doen? Eerlijk gezegd voelde je je er niet op je gemak en dat moet Kees wel gevoeld hebben.

En Dennis dan, je zoon? Ja, toen hij klein was, was hij de vreugde van zijn ouders: ook Kees was erg blij met hem en nam hem vaak mee naar het park of zelfs naar Artis. Hij ging graag naar school, haalde heus ook wel mooie cijfers, maar sinds hij het advies vmbo kreeg, leek er ineens iets te veranderen. Kon ook door de puberteit komen natuurlijk: hij werd opstandig en brutaal, vooral tegen Kees, die hem ook wel met slaag weer in het gareel probeerde te krijgen. Het hielp niet, hij begon met weglopen, soms een hele nacht, waarop je in je radeloosheid de politie inschakelde die beloofde naar hem uit te kijken; je deed geen oog dicht terwijl Kees er gewoon doorheen snurkte – dat heb je hem toen wel kwalijk genomen.

De volgende dag kwam Dennis gewoon weer binnenlopen

alsof er niets gebeurd was, zonder ook te antwoorden op je vragen, en op een gegeven moment had je het opgegeven, ook omdat Kees intussen nog vaker wegbleef dan zijn zoon. Daarna de scheiding – je beleefde alles alsof je het van een afstand bij een ander zag gebeuren in één van de vele TV-drama's. En nu sta je hier in de stromende regen, onder een lekkend afdak en weet je opeens niet wat je verder met je leven moet. Het lijkt of je de greep daarop verloren hebt, zeker waar het Dennis betreft.

Hij is zestien en heeft zoals dat heet 'verkeerde' vrienden. Dat denk je tenminste, het moet haast wel. Je kent ze niet, hij neemt ze niet mee naar huis; hij komt zelf ook alleen nog maar thuis om te slapen en komt pas tegen de middag tot leven. Je hoort hem scharrelen in de keuken, niet reageren op je vragen en je klagen. Voor hem ben je net zo verdwenen als zijn vader en net zo weinig raakt het hem. Zijn lichaam mag hier wonen maar zijn geest is allang verhuisd en ook daarvan heb je geen adres. Hij ziet er goed gekleed en verzorgd uit – waar hij het van doet, zegt hij niet als je hem ernaar vraagt. Hij zegt sowieso niet veel, bekijkt de dagelijkse reclamefolders, eet, doucht, laat zijn wasgoed achter en gaat zonder dag te zeggen weg, zoals hij 's nachts ook binnenkomt.

Zelf geef je hem allang geen zakgeld meer; de kinderbijslag zet je elk kwartaal op zijn rekening, behalve aan het begin van het studiejaar als je zijn schoolboeken koopt. Ze liggen op het bureau in zijn kamer; of hij er iets mee doet, of hij nog naar school gaat ... Joost mag het weten. Na al die lange verbeten gevechten, al die gesprekken op school met leraren, decanen, een keer zelfs met de politie vanwege een aanklacht over winkeldiefstal. Ze had naar de foto's van de bewakings-

camera's gekeken zonder ze te zien; hij, met gebogen hoofd en zachte stem, eenzaam ineens op een kale stoel tegenover zoveel welwillende vermaningen, incasserend, beterschap belovend – andere scholen, dezelfde gesprekken ...

Je kent ze intussen, de mensen van Jeugdzorg en Gezinshulp en hun adviezen; je hebt je baan opgegeven om er meer 'voor hem te zijn': je ging met hem naar de bioscoop, zelfs naar een voetbalwedstrijd en je zocht TV-programma's uit waar je samen naar keek. Hij volgde je pedagogische traject zoals hij de school volgde: als plicht, waarna hij zijn eigen leven weer kon leiden. Van een goed gesprek was geen sprake en of je woorden tot hem doordrongen is nog maar de vraag. Na zijn vijftiende was het afgelopen met zijn plichtsgevoel en koos hij voor fulltime buitenwereld. Er vielen harde woorden, verwijten en tranen (van jouw kant) maar de muur bleef ondoordringbaar, je uitgestoken hand leeg, je smeekbeden onbeantwoord en je zag hem uit je blikveld, je wereld, je leven verdwijnen – drijfhout, jij misschien nog meer dan hij. Hij had zijn netwerk, jij was gestopt met er voor hem te zijn. Nu was er alleen nog maar het huis en de vreemde kostganger die je zoon intussen was geworden.

Waar ging het fout? Je vroeg het jezelf wel honderd keer, maar intussen geef je ook jezelf geen antwoord meer en kijk je weg van de hulpverleners met hun woorden, woorden, woorden. Ze dwarrelen steeds vaker langs je hoofd weg, zoals de bladeren hier in de goot. Je eigen leven oppakken, zegt de hulpverlening, maar je eigen leven is er vandoor met je man en met je kind die hun eigen leven buiten je om voortzetten. Als dit je verdere leven is, laat dan maar zitten. Waarom gebeuren er hier geen grote rampen zoals in de rest

van de wereld, wat maakt het de wereld uit dat jij hier rondloopt? Of niet eens rondloopt, maar gewoon staat te wachten tot de regen stopt en ook dan nog niet weet waar je heen wilt ... het zal wel thuis worden, want wat moet je anders?

Steeds als je denkt dat de regen minder wordt en je een stap naar voren doet, plenst er ineens weer een nieuwe wolk leeg; het zit ook niet mee vandaag. Je voelt de blik van de caissière in je rug. Wat denkt ze als ze je zo ziet staan? Dat je op iemand wacht? Op wie zou je wachten? Je kent verder niemand in de buurt. Je oude kennissen zijn er niet meer, vertrokken naar de VINEX zoals ze dat noemen, nieuwbouwwijken met blijde gezinnen op de folder – je hebt er zelf ook wel over gedacht, vroeger toen alles nog goed was.

Vanwege de files wilde Kees dicht bij zijn werk blijven wonen: we zouden wel zien. Nou, je hebt het gezien en intussen woon je nog steeds in deze gribus. Er wordt veel gesloopt en opnieuw gebouwd, maar dan kun je er zelf niet meer in want dan is het te duur en moet je alsnog vertrekken. Het zal vast ook in jouw straat gebeuren, en wat dan?

Je bent niet de enige die staat te schuilen; de vrouw naast je kijkt af en toe op haar horloge, alsof ze een belangrijke afspraak gaat missen – zij wel. Je zou wat geven voor een afspraak, belangrijk of niet. Het geeft je leven zin als je ergens heen moet, als iemand op je wacht of op je rekt. Misschien moet ze gewoon op tijd bij school zijn om haar kind op te halen maar ook dat geeft een doel in je leven. Je leven leiden, zeiden ze bij Gezinshulp: structuur brengen in je dag, dat is wat iedereen nodig heeft.

Vroeger had je structuur maar was je daar gelukkig mee? Het was achteraf gezien de structuur van Kees en Dennis waar je je leven door liet leiden en dat was normaal want iedereen leefde zo. Nu zij je structuur niet meer bepalen, moet je je eigen leven oppakken, zeggen ze, maar ze zeggen er niet bij hoe dat dan moet. Wie geeft je het geloof in jezelf terug, dat je ooit had? Ook al was dat geloof misschien wel te veel geloof in de ander, het gaf je in elk geval zekerheid en zelfvertrouwen uit zoveel anderen gekozen te zijn. Je toekomst zou één en al rozengeur en maneschijn zijn en jij geloofde er in.

Wat had je gedaan als je niet getrouwd was? Zeker geen caissière bij de supermarkt, je had waarschijnlijk doorgeleerd, de verpleging of doktersassistente – zoiets. Dan was je ook je vriendinnen niet kwijtgeraakt. Kees zag ze niet zitten en in je knusheidsdroom heb je ze prijsgegeven. Wie weet waar ze nu zijn: misschien intussen ook wel ingeruild voor een jongere vrouw en treuren ze nu ook over alle gemiste kansen. Het kan natuurlijk ook zijn dat ze er wel in geslaagd zijn hun relatie mooi te houden – er zijn er die dat lukt. Misschien is niet iedereen geschikt voor een levenslange gelukkige relatie, maar dat weet je niet als je eraan begint. En waarschijnlijk zou je, als je het over mocht doen, precies hetzelfde doen, want in die tijd was de dwang van gewoontes nog sterk. Het is nog maar kort dat je gewoon samen kunt wonen, of zelfs helemaal alleen – zou je dat gewild hebben? Toen niet, in elk geval.

Wat heb je verder nog? Je vader is dood, je moeder zit in een verpleeghuis. Toen je er nog kwam, herkende ze je niet eens meer. Je moet er eigenlijk weer eens heen, ook al doe je het

alleen voor je eigen geweten. Verder heb je natuurlijk nog een zuster, ergens in Lelystad zit ze, met man en kinderen; ze kon niet goed met Kees opschieten en hij schold op haar, dus kwam ze op den duur niet meer. Met Kerstmis stuur je over en weer nog een kaartje, maar je zou haar niet willen vertellen over Dennis, dus alleen daarom al geen contact. Je bent bang voor haar commentaar en haar verhalen over hoe goed het met hen gaat. Zulke verhalen hield jij vroeger ook; hoe groter de problemen zijn, des te harder roepen sommige mensen dat het goed gaat. Als zelfs die schone schijn niet meer kan worden opgehouden, als ze is leeggelopen in de publieke vernedering van echtscheiding en hulpverlening, wordt het eenzaam aan de onderkant waar alle goede bedoelingen gewantrouwd worden.

En binnenkort is het Kerstmis. Sinterklaas is al achter de rug, de winkels liggen vol glans en schittering: wat moet je allemaal aan sfeer in huis halen om te verhullen dat in die stal in Bethlehem de gloed van binnenuit kwam, de ster niet meegerekend, want die was voor de buitenwereld. Een liefdevol huis (nou ja, een stal), liefhebbende ouders, een gezonde baby, alles leek te wijzen op een lang en gelukkig leven, maar ook daar liep het mis. Waarom zou je dat vieren? Elke dag wordt er wel iemand geboren. Alleen komen er geen koningen met cadeaus meer langs. Hooguit een felicitatiepakket en als beloning het lidmaatschap van de hooggeprezen moederschapswereld: voortaan ieder jaar Moederdag! Maar als het over is, wat rest de moeder dan? Kind weg, vader soms ook, en niets meer om handen. Je startkapitaal – je uiterlijk, je schoonheid – is weg, je opleiding verouderd en je kansen om je eigen leven op te pakken alleen nog op het laagste niveau te realiseren. Tel uit je winst.

Het lijkt wat droger en je stapt eens op. In de Hema is het in elk geval warm. En een rookworst komt misschien goed uit, er ligt nog wat spitskool in de koelkast. Onwezenlijk, die drang van alledag om toch weer verder te gaan en een maaltijd te plannen, terwijl je net nog ter plekke had willen doodgaan: gewoon in één keer van alles af. De warmte binnen, het gelach van meiden die kleurtjes uitzoeken bij de afdeling lipstick en nagellak, brengen je langzaam weer tot leven. Was het anders geweest als je een dochter had gehad? Had je dan samen hier rondgelopen, misschien zelfs ergens iets aangepast voor de feestdagen, zoals je dat vroeger met je vriendinnen deed? Zou Dennis een vriendin hebben met wie hij wel eens gaat winkelen? Wat zou dat fijn zijn: een schoon- dochter en later dan ook nog een kleinkind ... Dennis zou dan eerst wel erg moeten veranderen, maar dat gebeurt vaker als de wilde haren verdwenen zijn, zegt Jeugdzorg. Hoe lang duurt zoiets? vroeg je, maar dat verschilt van persoon tot persoon, zeiden ze.

Misschien moet je er weer eens naar teruggaan. Hij is immers alles wat je hebt en als hij voorgoed uit je leven verdwijnt, wat dan? Misschien heb je de strijd te vroeg opgegeven en hebben de verkeerde vrienden nog niet gewonnen. Hij moet toch zelf ook af en toe voelen dat hij verkeerd bezig is; vroeger was het een heel gevoelige jongen die graag op schoot zat en van dieren hield. Jaren heeft hij een hamster gehad en om een hond gezeurd die hij (van Kees) niet mocht hebben. Had je door moeten zetten en hem die hond moeten gunnen? Maar je zag ook zelf op tegen al die rotzooi van een hond op een bovenhuis ... Af en toe moet je ook nee kunnen zeggen, vinden ze ook bij Jeugdzorg. Even overweeg je om alsnog een hond te nemen, al is het maar voor de dagelijkse

structuur. Je moet zo'n beest uitlaten, verzorgen, maar je krijgt er ook iets voor terug, ze zijn erg afhankelijk en wie weet helpt het Dennis ...

Waar komen die gedachten, die voornemens, dat kleine sprankje hoop ineens vandaan? Van het publiek, de warmte, de geuren, de kerstmuziek op de achtergrond? Overal rood, goud en groen en het kaarslicht weerspiegelt in de met sneeuw bespoten ramen. Het is lang geleden dat je je huis versierde voor Kerst, een boom kocht en optuigde: de blije ogen van Dennis, de blik van verstandhouding van Kees ... Al bijna weer medelijden met jezelf, voel je in je natte ooghoeken.

Doelloos, zonder ze zelfs te bekijken, woel je door de bak met afgeprijsde sokken als je in de spiegel aan het eind van het pad ineens jezelf ziet staan: sjofel, in elkaar gezakt, sliertige haren, een kleurloos oud mens waar iedereen zo langs loopt, zonder haar zelfs maar te zien. Ineens haat je dat beeld, dat aan alle kanten zieligheid uitstraalt en je zou willen dat het niet jij was, die je daar zo ziet woelen in die bak met sokken. Moet je dat mens daar nou zien staan, dat kun jij toch niet zijn? Het lijkt wel een foto uit de 'Strijdkreet' van het Leger des Heils waarmee ze in de stad staan te collecteren ...

Plotseling weet je heel zeker dat jij het bent die verkeerde vrienden hebt, dat je zelfs je eigen verkeerde vriend bént met je tranen, gezeur en zelfmedelijden als vaste begeleiders, die je op het slechte pad hebben meegesleurd en je nu stevig in hun greep houden. Hoe kun je Dennis' verkeerde vrienden verslaan als je niet eens je eigen lanterfanters de baas bent? Waar het vandaan komt, is een raadsel, maar ineens voel je

een kracht je lijf binnenstromen die je bijna niet meer herkent, zo lang geleden is het dat zoiets voor het laatst bezit van je nam, v er voor Dennis, v er voor Kees. Je gaat rechtop staan en laat de bak sokken voor wat hij is: je hebt helemaal geen sokken nodig.

Nu je jezelf bent tegengekomen, hier in de Hema, als een zielig geval in koopjes graaiend die je niet eens nodig hebt, word je ineens je eigen Gezinshulp en ga je jezelf eens goed toespreken en met de neus op de feiten drukken. Je hebt hun verhalen zo vaak gehoord maar ze als regen van je af laten glijden, altijd denkend aan hoe je Dennis op het rechte pad kon krijgen, nooit stilgestaan bij je eigen kronkelpaden van verwijten, klagen en anderen de schuld geven. De slachtofferrol deed het altijd goed bij de hulpverlening, op  en of andere manier vind je daar steeds begrip voor en dan blijf je er al gauw in hangen. Alle aandacht richtte zich op Dennis, maar het moet voor hem geen pretje zijn zo'n moeder te hebben zoals ze zich net in de spiegel zag. Geen wonder dat hij nooit thuis is!

Ze hebben allemaal gelijk: je moet je leven in eigen hand nemen. Een leven leiden zoals het zich aandient is niet genoeg, je moet een koers uitzetten en besluiten nemen. Alle woorden die ze altijd slachtofferig van zich af liet glijden, lijken ineens duidelijke richtingborden zoals die hier overal hangen om in geval van nood de uitgang aan te wijzen. Wat let je om meteen, hier en nu, daarmee te beginnen? Waarom zou je hier geen baan gaan vragen, al is het maar voor halve dagen? In de decembermaand hebben ze altijd wel extra personeel nodig. Je recht je rug, maakt je gezicht in de spiegel van het toilet iets presentabeler. Natte haarslierten opzij, mondho-

ken omhoog, je lacht jezelf toe: je bent uiteindelijk je enige en beste bondgenoot en daar zul je het voor de rest van je leven mee moeten doen, besef je ineens in alle hevigheid.

Het is net een bliksem die je ineens van binnenuit overhoop gooit, die je volkomen onverwacht en onvoorbereid overvalt. Hier, net zo goed als in een kerk, kun je het licht zien. Ook daar zijn het de kaarsen en de sfeer van opgenomen zijn in een groter geheel die je nieuwe kracht kunnen geven en lasten van je afschudden, daar zijn veel verhalen over. Waarom niet gewoon in de Hema waar iedereen blij rondloopt en alleen jij de zeurpiet bent?

Je weet dan nog niet dat het je eigen lijf, je eigen brein is dat vanuit het absolute dieptepunt van je depressie alle reserves bij elkaar veegt en ze in één keer tegelijk afvuurt alvorens het er helemaal bij te laten zitten. Een kerk was misschien ook goed geweest, maar de kerstsfeer in de Hema werkt blijkbaar net zo. Vanuit die diepste duisternis van jezelf ben je onbewust, maar wel degelijk met opzet, door je eigen brein daarheen gestuurd en, na een laatste stoot dopamine om de wolk nog even vast te houden, rust het nu hijgerig uit van die plotselinge actie: leve je lijf en zijn geheime krachten, het mirakel zit van binnen en wil er uit!

Bij de Klantenservice vraag je naar vacatures. Er blijkt een lijst te zijn en je vraagt of je een afspraak kunt maken met personeelszaken. De medewerkster belt meteen en je spreekt af voor de volgende dag, om 10 uur. Soms zitten dingen ook mee! Het tasje met de rookworst zwaait ineens veel vrolijker aan je arm en je loopt nog maar even langs de lipstick en nagellak om een leuk kleurtje uit te zoeken: ook